

militær Side, ville De lægge Mærke til, at der ikke er udtalt et eneste Ord, som kan siges at indeholde Noget, der ligner Standsinteresser. Alt det, som her er blevet forlangt, indeholder ikke nogen Fordel for den Enkelte eller for den enkelte Klasse; men det er til Fordel, til Styrkelse for Forsvaret i det Hele taget, og dersom man vil se rigtig efter, vil man finde, at det i Steedet for at bringe Behagelighed for den Enkelte, for Befalingspersonalet, kun bringer det forøget Arbejde og forøget Ansvar. Der er under den Debat, som har været ført, og paa hvis Enkeltheder jeg vel skal vogte mig for at komme ind, fra forskellige Sider reist en Opfordring til at fremkomme med en Forsvarsplan. Der er sagt — og det have vi hørt saa jevnlig — at man, saalænge vi ikke fra Regjeringens og fra de Herrer's Side have en Forsvarsplan liggende, ikke kan indlade sig med dem paa en alvorlig Forhandling om Forsvarsvæsenets Ordning og særlig om, hvad vi her forhandle, nemlig en Hærordning. Naar det ærede Medlem, til hvem jeg før sigtede, spurgte os: Kunne de Herrer fikke os, at vi, naar vi bevilge alle disse mange Penge, kunne forsvare vort Land, svarer jeg Nei og atter Nei; et saadant Løfte kan Ingen give. Det kan man ikke gjøre i de største Stater, og man kan uendelig mindre gjøre det i et saa lille Landomraade og i et saa lidet talrigt Folk som det danske. Deri har det ærede Medlem Ret; men derfor nytter det heller ikke at tale om en Plan, af hvilken alle vore Planer til Forsvaret forøvrigt skulde være afhængige. Det ærede Medlem sagde fuldkommen rigtig, at det, hvorpaa det kommer an, er, at vor Hær, naar Kampens Time kommer, og den møder paa Valpladsen, er jevnbyrdig med Benner og Fjender. Jeg har tidligere udtalt i denne Sal, og jeg skal atter udtale det i Aften, at det er dette Maal, vi skulle stille for vor Hærordning. For mig kommer det uendelig meget mindre an paa, om vor Hær er noget større eller mindre, end paa, at vor Hær, naar Kampens Time kommer, kan være istand til at møde paa Valpladsen som jevnbyrdig Modstander mod vor Fjende. Naar man derfor taler til mig om, hvad man kalder Folkevæbning, men som jeg oprigtig talt endnu ikke rigtig har forstaaet, hvad man mener med, maa jeg udtale: Dersom man ved Folkevæbning forstaaer en Samling af tilfældig bevæbnede Folk med Jøvere, som savne den krigsmæssige Uddannelse, og som de Paagjældende maatte selv vælge ved Flertalsafstemning, saa siger jeg: Himlen bevare os for en saadan Folkevæbning. Et større Slagteri end det, som en saadan Folkevæbning vilde frembyde, skal man have ondt ved endog at kunne tænke sig. De Herrer, som have talt om Folkevæbning, have som Exempel henvist os til Amerika; men have de da luftet Dinene for, hvilke umaadelige Offre af Menneker og Guld denne Folkevæbning har kostet? Have de luftet Dinene for, at det først blev Nord-

staterne muligt at seire, da de havde forladt deres Folkevæbning og skabt en Hær? Nu at ville komme til os og forlange, at vi efter de Erfaringer, vi have gjort, og efter hvad vi have set rundt omkring, skulde begrunde vort Forsvarsvæsen paa en Folkevæbning, er Noget af det Forunderligste jeg kan tænke mig. Alt dette ligger dog i Grundens flet ikke for i dette Dieblif. Det, som nu ligger for, er en Revision af den Hærlov, som jeg ikke var med til at give i 1867, som jeg befæmpede til det Yderste, indtil den var given, men som jeg siden den Tid har underkastet mig. Det er en Revision af denne Hærlov, som nu ligger for, og naar man her har ytret en vis Forbauselse over, at uan vilde fastholde, at Meningen med at fremkalde denne Revision var, at man derved skulde benytte de Erfaringer, som vare gjorte i Mellemtiden, maa jeg rigtignok sige, at jeg ikke forstaaer, hvad man da ellers skulde have havt til Hensigt dermed. Dersom man troede, at Loven i og for sig var god, skulde man have udstuudt Revisionen ad calendaris græcas. Sagen er netop, at man selv i 1867 følte, at det, man vedtog, ikke kunde være noget Endeligt, og man satte en Revisionsfrist paa fem Aar for at bevolige sig lige over for det umaadelige Spring, man gjorde fra den tidligere Ordning til noget Nyt, paa intet andet Sted i Verden prøvet. Nu da vi paa tredje Aar forhandle Revisionen, vil man ikke foretage den, men forlanger et nyt Grundlag for vort Forsvar. Var der da intet Grundlag i 1867? Jo, siger det ærede Medlem for Præstø Amt's 6te Valgkreds (Bojzen), vore Der og Sunde vare vore naturlige Fæstninger, og han drifter sig til at sige, at man bagved dem vil kunne operere med en svagt organiseret Hær. Det er Noget af det Forunderligste at høre, thi naar vi intet andet Bævn have end vore Der og Sunde som naturlige Fæstningsværker, trænge vi netop til en overordentlig stærkt organiseret Hær. Vor Armee vilde netop da i allerhøieste Grad trænge til Bevægelighed og til saa stor Kampdygtighed, som man kun kunde give den, thi den kunde intet Dieblif vide, hvor den skulde møde Fjenden; den maatte altid være parat til at gjøre Front imod ham, hvorfombest det skulde være, og det vilde i Sandhed kun lidet nytte at møde en Fjende, som gjorde Landgang, støttet af mægtige Pandserfibe, med en saafaldt Folkehær. Nei, det, hvorpaa det kommer an, er, at vi, idet vi gaa til Revisionen af vor Hærlov, benytte de Erfaringer, som ere indvundne i de suundne Aar, og jeg skal idag sige til de ærede Herrer, som fremhæve denne Folkeieendommelighed, ligesom jeg sagde forleden Dag, at det aldeles ikke kan nytte Noget, at de derved ville afse fra de Erfaringer, som ere gjorte baade udenfor og hos os selv. Vi have fra 1867 og indtil Dato gjort Erfaringer, som for os Militære i mange Henseender have været smertelige. Vi have gjort den Erfaring, at det Befalingsper-